

ВІДГУК

кандидата юридичних наук

Брагара Віталія Станіславовича на дисертацію Микитася Миколи Яковича на тему «Адміністративно-правове регулювання відновлення зруйнованої інфраструктури України» на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

Дисертація М.Я. Микитася відповідає основним вимогам до кваліфікаційної наукової праці і розкриває надзвичайно важливу тему адміністративно-правового регулювання відновлення зруйнованої інфраструктури України.

Зміст розвідки свідчить про наявність у здобувача сформованої наукової позиції, уміння логічно вибудовувати аргументацію, застосовувати нормативний, порівняльний та системно-структурний аналізи, що дозволило отримати низку як теоретично значущих, так і практично орієнтованих результатів.

У роботі простежується прагнення до комплексного осмислення предмета, зокрема через поєднання аналізу еволюції правового регулювання, інституційної архітектури відбудови, адміністративно-правових процедур планування та контролю, цифрової трансформації механізмів управління, а також зарубіжного досвіду відновлення після масштабних руйнувань.

Внеском здобувача у правову доктрину є систематизація елементів адміністративно-правового механізму відновлення, обґрунтування необхідності рамкового законодавчого акта у цій сфері, а також визначення стратегічних напрямів удосконалення державної політики у сфері реконструкції України.

В роботі достатньо змістовно розкрито актуальні питання адміністративно-правового регулювання відновлення зруйнованої інфраструктури України. На увагу заслуговує авторське визначення

відновлення інфраструктури як об'єкта адміністративно-правового регулювання, що розглядається як системна діяльність органів публічної влади, спрямована на планування, координацію, фінансування, реалізацію, моніторинг та контроль реконструкційних проєктів у сферах транспортної, енергетичної, комунальної, соціальної, оборонної та цифрової інфраструктури в умовах надзвичайних викликів воєнного та післявоєнного періоду.

Збагачує роботу дослідження досвіду правового регулювання та публічного адміністрування у вказаній сфері суспільних відносин в зарубіжних країнах, а також визначення можливості та доцільності його впровадження в національну юридичну практику.

За результатами проведених наукових пошуків М.Я. Микитась визначає перспективні напрями удосконалення адміністративно-правового регулювання відновлення зруйнованої інфраструктури України, та формулює змістовні висновки, які демонструють виконання поставлених перед ним завдань та досягнення мети дисертаційного дослідження.

Проте, як і будь яка комплексна наукова праця, дисертація М.Я. Микитася не позбавлена певних дискусійних моментів, які потребують додаткової аргументації та обґрунтування.

По-перше, у підрозділі 1.2 «Історико-правові та доктринальні підходи до адміністративно-правового забезпечення відновлювальних процесів в Україні» історичний огляд подано надто узагальнено. Автор окреслює розвиток відновлювальних практик крізь призму широких історичних періодів, однак конкретні правові режими, нормативні конструкції та інституційні механізми відбудови розглядаються переважно стисло, без достатнього аналізу їх адміністративно-правових особливостей. Це дещо звужує аналітичну глибину підрозділу та не дає можливості повною мірою простежити еволюцію правового регулювання відновлення інфраструктури в її функціональному та процедурному вимірах.

По-друге, у підрозділі 2.2 «Компетенція і повноваження органів публічної влади у сфері відновлення інфраструктури в Україні» недостатньо розкрито адміністративно-правову роль воєнних адміністрацій. У сучасних умовах саме ці органи виконують ключові функції оперативного управління територіями, що зазнали руйнувань, проте їх статус, повноваження та механізми взаємодії з іншими суб'єктами публічної влади у сфері відбудови подані лише фрагментарно. Більш ґрунтовний аналіз, із залученням практики конкретних регіонів та оцінкою ефективності делегованих повноважень, дозволив би значно підсилити наукову аргументацію цього підрозділу.

По-третє, у підрозділі 2.3 «Адміністративно-правові процедури планування, фінансування та моніторингу відновлювальних заходів» недостатньо повно розкрито питання ризик-орієнтованого контролю. Автор справедливо наголошує на важливості прозорості, впровадження цифрових інструментів аудиту та моніторингу, однак конкретні механізми реагування на виявлені ризики, процедура притягнення посадових осіб до відповідальності, а також інструменти адміністративного примусу описані доволі обмежено. Залишається не проаналізованою й практика типових порушень, що супроводжують реалізацію відновлювальних проєктів. З огляду на це, доречним було б виокремити кілька характерних моделей зловживань у сфері відбудови та оцінити, наскільки наявні правові процедури забезпечують реальну можливість їх запобігання та припинення.

По-четверте, у підрозділі 3.1 «Міжнародно-правові стандарти та зарубіжні практики відновлення інфраструктури після воєнних конфліктів та надзвичайних ситуацій» спостерігається надмірно широке географічне охоплення без достатньої типологізації розглянутих прикладів. Автор аналізує досвід Європи, Японії, Південної Кореї, Балканських країн, Іраку, Грузії та інших держав, однак не завжди окреслює критерії добору цих кейсів та методологічні підстави для їх порівняння. Відсутність модельної класифікації чи виокремлення типових груп (наприклад, постконфліктні

держави з міжнародним управлінням, держави з обмеженими ресурсами тощо) децю звужує аналітичну цінність порівняльного огляду.

Крім того, адаптація зарубіжних практик до українських умов подекуди подана у вигляді загальних констатацій («доцільно врахувати», «може бути адаптовано»), без поглибленого аналізу правових обмежень, інституційної спроможності органів влади, фінансових ресурсів та управлінських ризиків, притаманних Україні. Більш деталізована оцінка можливостей та меж імплементації зарубіжних підходів суттєво підсилила б практичну значущість цього підрозділу.

По-п'яте, у підрозділі 3.2 «Перспективи розвитку та напрями удосконалення адміністративно-правового регулювання відновлення інфраструктури в Україні» обґрунтування запропонованих автором шляхів удосконалення виглядає децю обмеженим з точки зору їх реалістичності та практичної імплементації. У низці випадків пропозиції подано концептуально, однак не супроводжено аналізом фінансових, організаційних та політичних передумов, необхідних для їх виконання. Так само не розглядаються потенційні ризики, обмеження та побічні ефекти їх запровадження, зокрема можливі загрози, пов'язані з установами спеціального режиму публічних закупівель у сфері відбудови (відновлення) критичної інфраструктури України.

Розширення цього блоку за рахунок оцінки життєздатності кожної пропозиції, аналізу сценаріїв упровадження та можливих негативних наслідків суттєво підсилило б наукову аргументацію й прикладну цінність дослідження.

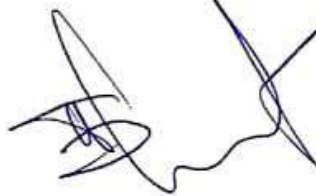
Проте, висловлені зауваження мають суто дискусійний характер і значною мірою не впливають на загальну позитивну оцінку роботи М.Я. Микитася.

Вищезазначене дозволяє зробити висновок про те, що дисертація на тему «Адміністративно-правове регулювання відновлення зруйнованої інфраструктури України» на здобуття наукового ступеня кандидата

юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право є завершеною науковою працею, яка відповідає вимогам постанови Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 р. № 567 «Про затвердження Порядку присудження наукових ступенів», а її автор – Микитась Микола Якович – заслуговує на присудження йому наукового ступеня кандидата юридичних наук.

Офіційний опонент:

кандидат юридичних наук,
заступник Голови
Миколаївського окружного
адміністративного суду

В.С. Брагар

*Підпис заступника голови
Миколаївського окружного
адміністративного суду
завіряю:*

*Начальник відділу управління
персоналом Миколаївського
окружного адміністративного
суду*

В. Г. Ахун